

KỂ CHUYỆN SÁNG TẠO: SỰ TÍCH NGÀY VÀ ĐÊM

Ồ... ó... o...! Xin chào cả nhà! Mình chính là nhân vật Gà Trống – “chiếc đồng hồ báo thức sống” của muôn loài đây. Các bạn chắc nghe nhiều về mình rồi, nhưng hôm nay, cho phép mình kể lại bí mật lớn nhất: Vì sao trên đời lại có ngày và đêm? Và câu chuyện này, chính mình là nhân vật quan trọng đây nhé!

Ngày xưa, lâu lắm rồi, Trời và Đất còn chưa phân rõ sáng tối. Lúc nào cũng tối tăm mù mịt, mọi vật lẫn lộn, chẳng biết đâu là ngày, đâu là đêm. Muôn loài sống trong cảnh hỗn độn, không ai phân biệt được lúc nào nên ngủ, lúc nào nên dậy. Mèo thì kêu lặc giọng, Chó thì sủa mãi đến khản cả cổ, còn Gà tụi mình thì cứ lúi húi trong bóng tối, chẳng biết khi nào cần gáy.

Thấy cảnh ấy, Ngọc Hoàng trên trời thương tình bèn sai Sứ Giả mang một chiếc túi thần xuống trần gian. Trong túi ấy, Ngọc Hoàng ban cho cả Ngày lẫn Đêm, bảo rằng:

– Hãy giữ gìn cẩn thận, chia cho hợp lý, để muôn loài sống yên ổn.

Thế nhưng, oái oăm thay, gia đình nhà Hồ lại được giao giữ túi ấy. Các bạn biết rồi đấy, Hồ thì vốn kiêu ngạo, cứ nghĩ sức mạnh của mình là số một. Thế là Hồ chẳng chịu chia cho ai, cứ giữ khư khư chiếc túi thần, khiến cả Ngày lẫn Đêm cứ rối tung, khi sáng loé một chút, khi tối đen đặc. Mọi vật trong rừng la ó ầm ĩ, ai cũng bức mình.

Một hôm, mình nghĩ bụng: “Không thể để tình trạng này kéo dài. Nếu muốn trời sáng rõ ràng, phải lấy bằng được túi thần!” Thế là mình bày mưu. Đêm ấy, mình

mon men đến gần nhà Hổ, đứng ngay trước cửa, ưỡn ngực, vươn cổ gáy một tràng thật to:

– Ồ... ó... o...! Trời sáng rồi, dậy thôi bà con ơi!

Tiếng gáy của mình vang động cả khu rừng. Nhà Hổ đang ngủ say giật bắn dậy, tưởng đâu đã sáng thật, vội vàng mở túi thần. Ầm một cái! Ánh sáng vàng rực ủa ra, soi tỏ khắp muôn nơi. Lần đầu tiên, vạn vật nhìn thấy một buổi sáng rõ ràng và trong trẻo. Cây cối xanh mướt, chim muông ríu rít, con người vui mừng nhảy nhót.

Nhưng Hổ phát hiện ra liền nổi giận gầm gừ:

– Con Gà lão toét kia, mày dám lừa ta à?

Mình sợ lắm chứ, nhưng vẫn ưỡn ngực đáp:

– Tôi chỉ muốn trời đất phân minh, để muôn loài sống yên ổn thôi!

Từ đó, Ngọc Hoàng quyết định giao hẳn việc gọi Ngày cho mình. Cứ mỗi sáng, chỉ cần mình cất tiếng gáy “Ồ... ó... o...”, mặt trời sẽ từ từ nhô lên, mang ánh sáng xua tan bóng tối. Đến tối, khi mình im lặng nghỉ ngơi, Đêm sẽ lại buông xuống. Cứ thế, Ngày và Đêm thay nhau xuất hiện, mang lại nhịp sống cho cả thế gian.

Các bạn thấy không, mình – Gà Trống bé nhỏ – tuy chẳng mạnh mẽ như Hổ, chẳng nhanh nhẹn như Nai, nhưng nhờ cái cổ khỏe và giọng gáy oai hùng, mình đã góp phần làm nên một chuyện lớn. Giờ đây, mỗi khi nghe tiếng gáy báo sáng, mọi người lại mỉm cười:

– A, nhờ Gà Trống mà chúng ta có Ngày và Đêm rõ ràng thế này!

Nghĩ đến đó, mình thấy vừa tự hào vừa buồn cười. Ai bảo nhỏ bé thì không làm nên việc lớn chứ?

Đinh Hà Phương – HS lớp 5A4 trường TH Long Biên